

τούς ἐθέλοντάς αὐτούς, οἵτινες μᾶς πυροβολοῦσιν ;

— Μεγαλειότατε, διέταξα νὰ ἐπιτηρῇ αὐτοὺς ἐν ἀποσπασμα καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀποσπασματος νὰ διέλθῃ ἡ σιτοπομπία.

Ὁ Βωμπάν ἔστρεψε πρὸς τὸν ὀρίζοντα τὸ νοήμον βλέμμα του, ὥσπερ ἤθελε νὰ διακρίνῃ τὴν πολεμικὴν κίνησιν, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ ὑπουργός. Ἐνῷ δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Λουβοά καθήρχοντο συνομιλοῦντες, ὁ Βωμπάν, ἰδὼν μακρὰν βαδίζοντας τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἐκπεμφθέντας παρὰ τοῦ Λουβοά :

— Καὶ ἄλλοι ἄνδρες θυσιάζονται ἀδίκως, εἶπε καθ' ἑαυτόν· καὶ διατί ; ἦτο τὸσον εὐκολον ν' ἀφῆσσι τοὺς ἐχθρικοὺς ἐκείνους ἀκροβολιστάς νὰ πυροβολῶσιν εἰς τὸ κενόν ! Ἀντὶ νὰ πέμψω πρὸς αὐτοὺς ἀνθρώπινα σώματα ὡς σημεῖα διὰ τὰς βολὰς των, θ' ἀπέσυρον καὶ τοὺς ὑπάρχοντας ἐκεῖ στρατιώτας. Φεῦ ! . . . ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, προσέθηκεν ὁ Βωμπάν στεναζών· ἄς φροντίσουν οἱ σωματάρχαι, οἱ διευθύνοντες τὴν ἐστρατείαν. Ἄς ὑπάγω νὰ γεμίσω τοὺς ὀλμούς μου καὶ νὰ πυρακτώσω τὰς σφαίρας μου.

Ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶχεν ἀδυναμίαν πρὸς τὸν Λουβοά, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς φανεράν μετ' αὐτοῦ ρῆξιν, δὲν ἠθέλησε νὰ συζητήσῃ ἐπὶ πλέον μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀποσπασματος. Κατήλθεν ἀπὸ τοῦ ὑψώματος μετὰ τοῦ Λουβοά, ὅστις ἔλαβε τὴν ἀδειαν ν' ἀπέλθῃ λέγων :

— Μεγαλειότατε, ζητῶ τώρα παρ' Ὑμῶν νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅπως ὑπάγω νὰ προγευματίσω εἰς τὸ στρατηγεῖόν μου.

— Νὰ προγευματίσῃς τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ;

— Εἰμαι ἀκόμη νῆστις, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Λουβοά.

Ὁ βασιλεὺς συγκινηθεὶς, διότι πράγματι ὁ ὑπουργός ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἔσπειρε τὴν κεφαλὴν, ἔτυψε φιλικῶς τὸν ὦμον τοῦ Λουβοά καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Εἶσαι ἀγριάνθρωπος, ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον· πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇς.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τίνος φίλου ; Δὲν εἶχε πλέον φίλους, ἂν ἦτο ἀληθές, ὅτι ὁ μόνος πιστὸς μένων αὐτοῦ, Ἰούλιος Βινιού, ἔπαυσε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ὑποσκελίσῃ παρὰ τῇ Ἀλίκῃ. Ἀλλῶς τε, οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἐδύνάτο νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο κεκλεισμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ συνταγματάρχου Βορισώφ.

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα παρετή-

ρησε προσεκτικῶς, ἠγέρθη, ἀφῆρεσε τὸν πλόν του καὶ ἐχαίρετίσεν.

— Θαρρεῖ κανεὶς πῶς μὲ γνωρίζει, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ροβέρτος.

Μὰ ποῦ νὰ μ' ἔχῃ· δαί. Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς δὲν ἦλθε μὲ κακοὺς σκοποὺς. Τί θὰ κἀνῇ ὅμως τώρα ;

Ἄ ! φεύγει... ἐπέρασε τὸ ἀριστερό του πόδι ἔξω ἀπὸ τὸν τοίχον καὶ μὲ τὸ χερί μὲ χαιρετᾷ, σὰν νὰ μοῦ λέγει : μένε ἡσυχος, θὰ ξαναλθῶ.

Τοιαύτας εἰκασίας ἐσηματίζεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ὅτε αἰφνης εἶδε λάμψαντα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ μικροῦ δύο ἢ τρία μεταλλίνα κομβία, τὰ ὅποια ἐκ τῆς μεταλλαγῆς τῆς θέσεως τοῦ μυστηριώδους τούτου παιδὸς εὐρέθησαν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ροβέρτου ἐπισκοτισθεῖσα ἀνάμνησις.

— Ὁ Γῶγος, ἀνέκραγεν ! εἶνε ὁ Γῶγος ! . . . ναί, πράγματι εἶνε τὸ σακάκι του μὲ τῆς τρεῖς σειραῖς τὰ χρυσὰ κομβία. Πῶς δὲν τὸν ἐσυλλογίσθηκα προτῆτερ ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ τολμηρὸς παῖς ἐξέλιπεν ὀπισθεν τοῦ τείχους.

Ἡ κωμῳδία ἔληξε καὶ ὁ μόνος θεατὴς ἔκρινε καλὸν ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του.

Ἐσβασε τὸ κηρίον, τὸ ὅποιον τὸσον εὐφῶς μετέχειρίσθη διὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἀνέλπιστον σύμμαχόν του. Θὰ ἦτο ἀπρονοησία μεγάλη ἂν τὸ ἄφηνεν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ παραθυρον, ἐπειδὴ οἱ ὑπῆρέται τοῦ συνταγματάρχου ἀφέντως θὰ τὸν ἐβλεπον, ἐὰν διετάσσοντο νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Ροβέρτος κατήλθεν ἡρέμα τὴν κυκλοτερὴ κλίμακα καὶ ἔσπευσε νὰ καθήσῃ παρὰ τὴν ἐστίαν.

Τὸ πῦρ ἔκαιε πάντοτε, τὸ ὕδωρ ἔβραζεν ἐντὸς τοῦ σαροβαρ καὶ τὸ φῶς τῶν ἐκ πορσελάνης λυχνιῶν κατηύγαζεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καταφόρτου ἐκ βιβλίων καὶ κυτίων σιγάρων.

Οὐδεὶς εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἐν ᾧ χρόνῳ διήρκει ἡ μακρὰ ἐκδρομὴ τοῦ Ροβέρτου.

Οἱ φύλακες βεβαίως παρέμενον ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ἀγρυπνοῦντες σιωπηλῶς, ἐπειδὴ οὔτε ἠκούοντο οὔτε ἐφαίνοντο.

Ὁ Ροβέρτος ἐσκέπτετο περὶ τῆς παραδόξου ἐμφανίσεως τοῦ Γῶγου. Εὐκόλως ἀνεμνήσθη ὅτι ἀφικόμενος τὴν πρωτὰν πρὸ τῆς αὐλείου θύρας παρετήρησε τὸ παιδίον παίζον μετ' ἄλλων παιδῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Βινιού, ὅτι δὲ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, διότι τὸν εἶδεν ἐντὸς πολυτελοῦς ἀμάξης, ἐλησμονήσῃ καὶ νὰ τὸν χαιρετίσῃ.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ πάντοτε ἐκαλομεταχειρίζετο τὸν Γῶγον. Ἠγάπα πολὺ τὴν εὐφυᾶ φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς θαρραλέους τρόπους.

Πάντοτε δὲ ὁ Γῶγος ἐξεδήλου τὴν πρὸς τὸν γραμματέα συμπάθειάν του. Ἠμφισβήτει τὴν εὐνοίαν νὰ ἐκτελέσῃ τὰς παραγγελίας του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔ-

λαμπον ἐκ χαρᾶς, ἅμα ὁ Ροβέρτος τὸν ἀντήμειβε διὰ τινος ἐνθαρρυντικῆς λέξεως.

Δὲν ἦτο λοιπὸν παράξενον ὅτι ἐδείκνυνεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν τύχην ἀνθρώπου προστατῆς του, τὸν ὅποιον ἠγάπα. Πῶς ὁμως ἐδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τί συνέβη μετὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀμάξης, τῆς ὁδηγούσης τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν αὐτοκαλούμενον κύριον Βριάρην ;

Ἐννοεῖται ὅτι ἐκ περιεργείας ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ μέγαρον ἐκεῖνο ἀνῆκεν εἰς ἓνα Ρῶσσον συνταγματάρχην, τὸν ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοῦ κυρίου Δορξέρ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν θὰ τῷ ἦτο ἄγνωστον.

Ἀλλὰ πῶς ἐδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἐξῆλθεν, ἀλλ' ὅτι τὸν κατεκράτησαν διὰ τῆς βίας.

Ἐπειδὴ βεβαίως ὁλ' αὐτὰ τὰ ἐσκέφθη, ἀφοῦ ἀπεφάσισε τὴν αὐτὴν νύκτα ν' ἀνέλθῃ διὰ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου τοῦ κυρίου Βορισώφ, τρέχων τὸν κίνδυνον νὰ κατασυντριβῇ πίπτων, παραλείποντες ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ μεγάρου ἢ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῶν.

Ὁ Γῶγος βεβαίως δὲν ἦτο κλέπτῃς, καὶ ὁ Ροβέρτος ἦτο ἀδύνατον νὰ παρανοήσῃ τοὺς σκοποὺς του, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὰ σημεῖα.

Κατὰ πᾶσαν πεποίθησιν ὁ Γῶγος εἶχεν ἔλθῃ διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ ἐνέκλεισαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ὅπως συνεννοηθῇ πρὸς αὐτόν.

Καὶ πράγματι ἐπέτυχεν. Ἀλλὰ ἀπὸ μέρους τίνος ἤρχετο ; Τίς τὸν ἐπεφόρτισε μὲ τὴν λεπτὴν ταύτην ἀποστολήν ;

Ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι μόνος αὐτὸς συνέλαβε τὴν ιδέαν ν' ἀπελευθερώσῃ τὸν αἰχμάλωτον, οὔτε ὅτι εἰς τὰς δυνάμεις του τὰς ἰδίας ἠθελεν ἀρκεσθεῖ.

Ἀναχωρῶν ἔκαμε σημεῖον : Ἐλπίζε εἰς ἐμέ . . . ἢ εἰς ἄλλους. Τίνας ἄλλους ; Καὶ τίς λοιπὸν ἐδείκνυνεν ἐνδιαφέρον εἰς τὸν ἀπόντα ;

— Ἄν ἐκεῖνη ! ἐσκέφθη ὁ Ροβέρτος ὠχρῶν ἐκ συγκινήσεως. Θὰ τὴν εἶδεν ὁ Γῶγος διαβαίνουσαν διὰ τῆς αὐλῆς καὶ θὰ τὴν ἐπλησίασε διὰ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι μὲ εἶδε νὰ εἰσέρχωμαι συνοδευόμενος παρ' ἐνὸς ἀγνώστου, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Βορισώφ.

Ἐκείνη δὲ ἀφοῦ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Ρῶσσος αὐτὸς ἐπροξένισε τὴν δυστυχίαν μου θὰ ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

Ἄ ! ἐὰν τὴν ἐμάντευε ! θὰ μ' ἐσυγχώρει, διότι δὲν ἐπῆγα σήμερον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, θὰ ἐνοοῦσεν ὅτι συνελήφθη εἰς παγίδα καὶ ὅτι μ' ἐκράτησαν διὰ τῆς βίας.

Θ' ἀντίστατο εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, μέχρις οὗ ἤθελα δυνήθῃ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅποια κακὴ τύχη μὲ καταδιώκει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔλαμπον ἐκ χαρᾶς. Ἠλπίζε δὲ ὅτι τὸ πᾶν δὲν ἀπώλλετο.

Ἡ λάμψις ὅμως αὐτῇ τῆς ἐλπίδος ἀπεσβέσθη ὁρρήγορα.

— Ὅχι, ἐψιθύρουν, ὅχι . . . εἰμαι τρελός. Ἄν ἡ Ἀλίκη ἐγνώριζεν ὅτι εἰμαι

αίχμαλτος του κυρίου Βορισώφ, δὲν ἤθελε προστρέξει εἰς τοιαῦτα μέσα.

Ἦθελεν εἰπεῖ τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα της, καὶ θὰ τὸν παρεκάλει νὰ παύσῃ τοιαύτη μυστρά καταδίωξις, τότε δὲ ὁ πατήρ της θὰ ἐπετύγχανε τὴν ἐλευθερίαν μου παρὰ τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ κύριος Δορζέρ ἀπεχθάνεται τὰς σκοτεινὰς αὐτὰς δολοπλοκίας. Θέλει νὰ με ἀκούσῃ πρὶν ἢ με καταδικάσῃ.

Ἡ κόρη του δέ, ἡ ὁποία τὸν γνωρίζει τόσῳ καλῶς, ἤθελεν ἀπευθυνθῆ εἰς αὐτόν, ἀντὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἓνα ὑπηρετήν.

Ὅχι, δὲν ἔστειλεν αὐτὴ τὸν Γῶγον.

Καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀβεβαιότητος ὁ Ροβέρτος, κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἐδρας καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις ἀπελπιστικὰς.

Εὗρισκεν ἡδονὴν πικρὰν ν' ἀναπνιστῇ πρὸ αὐτοῦ τὴν Ἀλίαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ, καθ' ὃν τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἴσως ἡ Ἀλίκη ἤκουε τοὺς ψευδεῖς χαριεντισμούς τοῦ Βορισώφ καὶ ἐμειδία εἰς τὸν Ἰούλιον Βινιόρ.

— Ἄν με ἡγάπα, δὲν θὰ ἐπήγαινε εἰς αὐτὸν τὸν χορόν, ἐσκέπτετο θλιβερῶς.

Ἀλλ' αἱ σκληρὰ αὐτὰ εἰκόνες ἀπεσβέννυντο κατὰ μικρόν. Τὰ ἐξηρησμένον νεῦρά του καθυσύχασαν καὶ νύξ κατέλαβεν τὸ πνεῦμά του.

Τῷ ἐφαίνετο γλυκὺ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν λήθην, τὴν ἐσχάτην περηγορίαν τῶν δυστυχῶν.

Μετὰ τοσοῦτους δὲ συνεχεῖς κλονισμούς ἡ φύσις ἐπανέλαμβανε τὰ δικαιώματά της.

Ὁ Ροβέρτος ἐπιθύμει νὰ κοιμηθῇ. Ἀπεξεδύθη καὶ κατεκλίθη ὅπου τῷ παρεσκεύασαν κοίτην οἱ ὑπηρετὰ τοῦ συνταγματάρχου.

Καὶ διατὶ νὰ μείνῃ ἄγρυπνος; Ὁ Γῶγος ἔφυγε, καὶ ἂν ἡ χειρονομία του ἐξεδήλου, ὅτι ἤθελον ἔλθαι εἰς βοήθειάν του, δὲν ἐσήμαινε βεβαίως τοῦτο ὅτι θὰ ἤρχοντο τὴν αὐτὴν νύκτα.

Ὁ Ροβέρτος ἐκοιμήθη βαθέως ὅπως ἀναλάβῃ δυνάμεις, καὶ ἅμα ἐξύπνησεν εἰς τὸν ἥλιον φωτίζοντα τὰ παράθυρά του!

Οἱ ὑπηρετὰ τοῦ συνταγματάρχου οὐδαμοῦ ἐφάνιντο, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ τὸν εὗρωσιν ἐν τῇ κλίνῃ ἔσπευσε νὰ ἐγερθῇ.

Εἶχε περσῶσαι τὴν κόμωσίν του, ὅτε ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ κύριος Βριάρης, μειδιῶν καὶ ἐξυρισμένος. Ἦτο ὅμως ἀπλούστερον ἐνδεδυμένος καὶ οὐδ' ἔφερε τὰς χρυσὰς διόπτρας καὶ τὸν λευκὸν λαϊμόδετόν του.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ με ὕψος ἐλάχιστον ἐνθαρρυντικόν.

— Κατ' ἀρχὰς νὰ ἐρωτήσω ἂν ἐκοιμήθητε καλῶς, ἀπεκρίθη ἐκείνος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ αἰχμαλτος ἐτήρει σιγὴν περιφρονητικὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὁ κύριος Βριάρης προσέθηκεν:

— Ἐχει δὲ καὶ ἄλλον σκοπὸν ἡ ἐπισκεψίς μου. Ἦλθα νὰ σὰς ἀπαλλάξω τοῦ κόπου νὰ ἐρευνήσετε διὰ τὸ χρηματοφυλάκιόν σας.

Ὁ Ροβέρτος ἀνεμνήσθη αἰφνης ὅτι τῇ προτερσίᾳ ἀπεκδυόμενος, ἀφῆκεν εἰς τὸ

θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του τὸ χαρτοφυλάκιόν του, εἰς ὃ ἐμπεριείχοντο ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ ὅλη ἡ περιουσία του.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ ἐνδυμά του, ἀλλ' ὁ κύριος Βριάρης πάντοτε ἤρεμος καὶ χαρὶς τῷ εἶπεν:

— Δὲν θὰ τὸ εὗρήτε. Δὲν εἶνε πλέον ἐκεῖ.

— Μοῦ τὸ ἐκλέψατε ὅταν ἐκοιμώμουν, ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Τὸ ἔλαβα ὡς παρακαταθήκην. Δὲν εἶνε λοιπὸν τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ἐπειδὴ θὰ σὰς τὸ δώσω ἅμα πρέπει, καὶ τοῦτο ἐξαργυρᾶται ἀπὸ σὰς. Θὰ τὸ λάβετε ἀνεπαφρον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀποφασίσετε νὰ κάμετε ὅτι ὁ κύριός μου ἀπαιτεῖ ἀπὸ σὰς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ λάβετε πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα.

Ὁ συνταγματάρχης κύριος Βορισώφ δὲν σκοπεῖ νὰ τὰς οἰκειοποιηθῇ. Φοβεῖται ὅμως μήπως κάμετε κκκὴν χρῆσιν αὐτῶν ἐνταῦθα, καὶ μ' ἐπεφόρτισεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τὰς φυλάξω, καθὼς καὶ μερικὰς ἐπιστολάς καὶ μίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὴν ὁποίαν κάποιος ἀνώνυμος σὰς στέλλει πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα, τὰ ὅποια ἄλλοτε ὁ πατήρ σας τὸν ἐδάνεισεν.

Ὁ Ροβέρτος ὠχρίασεν. Τὸ κύπημα ἦτο σκληρὸν καὶ τὸ ἡσθάνθη κατάκαρδα.

Δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὰ χρήματα. Τῇ προτερσίᾳ, μετὰ τὴν πρὸς τὸν δεσμοφύλακά του συνομιλίαν, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ καταστρέψῃ ἀπόδειξιν κατηγορίας κατ' αὐτοῦ φερόμενην.

Καὶ δὲν τὰ ἐξηφάνισεν, ἐπειδὴ ἀπηχθάνετο νὰ ἐνεργήσῃ ὡς κλέπτης καταδικωμένος καὶ ρίπτων καθ' ὁδὸν τὰ κλοπιμαῖα.

Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως ἐκείνη ἦτο ἡ δικαιολογία του. Ἐκείνη ὡμολόγει ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ ὀφειλέτην τοῦ πατρός του. Καὶ νῦν ἀπὸ τοῦ συνταγματάρχου ἐζητᾶτο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μόνην ἀπόδειξιν, ἣν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἐδύνατο νὰ προσκαλέσῃ εἰς ὑπεράσπισίν του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὀργίλως, ὁ κύριος Βορισώφ διέταξε νὰ τοῦ πάγῃς τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτό, καὶ σὺ ὠφελήθης τοῦ ὕπνου μου διὰ νὰ τὸ πάρῃς. Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Ἄλλως τε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραπονοῦμαι εἰς ἓνα ὑπηρετήν. Ἄς ἔλθῃ ὁ κύριός σου νὰ τοῦ εἰπῶ τί σκέπτομαι περὶ τῆς νέας του ἀναιδεΐας καὶ αἰσχρότητος.

— Δὲν θὰ τὸν ἴδῃτε σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης ἀπλῶς. Ὑποφέρει ὀλίγον. Μὲ παρηγγεῖλεν ὅμως νὰ τεθῶ εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ ἅμα λάβετε ἀνάγκην με καλεῖτε. Τὸ μέγαρον ὁλόκληρον εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εὐαρεστηθῇτε νὰ ἐξέλθετε. Ὁμολογῆσατε καὶ αἱ θύραι τοῦ μεγάρου θ' ἀνοιχθῶσιν ἀμέσως.

Ὁ Ροβέρτος διὰ χειρονομίας τὸν ἀπέπεμψεν.

— Ναί, θὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, ἐσκέφθη ὁ

Ροβέρτος, ἐνῷ ὁ κύριος Βριάρης ἐξήρχετο ὀπισθοχωρῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὰς αἰσχροῦς προτάσεις, τὰς ὁποίας ὁ κύριος Βορισώφ θέλει νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μετὰ μεσημβρίαν ἑορτῆς τινος — εἶχον παρέλθει δεκαπέντε — εἴκοσιν ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν συνωμίλησεν πλέον πατήρ καὶ υἱός, — ὁ Λέων ἐκάθητο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐντὸς ἐσωτάτης αἰθούσης, καὶ ἐμουσοῦργει τεμάχιόν τι, ψάλλον συγχρόνως τὸ ἄσμα. Ἦτο τὸ «Stella confidente», ἡ ἀπλὴ ἀλλὰ συγκινητικωτάτη σύνθεσις, ἡ τόσῳ κοινὴ καὶ προσφιλες. Μὲ τὴν κομφὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου ὁ Λέων ὑπενθυμίζε τὸν στρατιωτικὸν συνθέτην τοῦ τεμαχίου, μέλπων δὲ διὰ τῆς περιπαθοῦς φωνῆς καὶ ὑποκρουῶν τεχνικῶς τὰς μαγικὰς στροφάς, ἐξέχυνε περὶ ἑαυτὸν ὅλην τὴν περιπάθειαν καὶ διηρμήνευε πιστῶς τὸ αἶσθημα, ὕπερ ἐνέκλειεν ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποίησις. Ἡ τέχνη δὲν ἔχει ἐθνικότητα, καὶ ὁ Ἕλληνας στρατιώτης ἐξετέλει τὴν διαταγὴν τοῦ Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἦκούσθησαν βήματα εἰς τὸν διάδρομον ἐλαφρά, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπεφάνη παρὰ τὴν θύραν ἡ σκυθρωπὴ μορφή τοῦ γέροντος Ροδίου. Τὸν εἴκνυσε τὸ μέλος. Ἔστη ἀκίνητος, κύπτων ρεμβός, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει τὸ ἄσμα, καὶ ἀκροώμενος. Ἀμ' ὡς ἐτελείωσεν ὁ ἐρασιτέχνης, ἐπλησίασεν ὁ πατήρ βραδέως, ἐστηρίχθη ὀρθὸς παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον ἀπέναντι τοῦ καθημένου υἱοῦ του, καί, προσβλέψας αὐτὸν ἐπ' ὀλίγον, τῷ εἶπεν:

— Μοῦ ἤρεσε πολὺ τὸ κομμάτι καὶ ἐδοκίμασα πολλὴν εὐχαρίστησιν· ἀλλὰ συγχρόνως μοῦ ἐγεννήθη μία σκέψις, τὴν ὁποίαν θὰ σου εἰπῶ. Ἀχ! δὲν εἰμποροῦσε ἄρα γε ὁ θαυμασμός μου νὰ ἦνε ἀμιγῆς παντὸς ἄλλου αἰσθήματος; τόρκα καθὼς καὶ πάντοτε, ἡ λύπη καταστρέφει τὴν χαρὰν... Ἄλλοι πατέρες εἶνε εὐτυχεῖς βλέποντες τὸ ἥμισυ μόνον τῶν προτερημάτων σου εἰς τοὺς υἱούς των, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἔχουσι σπουδαῖα ἐλαττώματα· ἐγὼ, καὶ τα διπλάσια προτερήματα ἂν εἶχες, θὰ ἤμην πάλιν δυστυχὴς διὰ τὸ μέγα σου ἐλαττώμα. Ἔστω· εἶσαι κομφὸς καὶ χαρὶς· ὁμιλεῖς λαμπρά, γράφεις καλλιτέρα, παίζεις καὶ τραγουδεῖς ὡς καλλιτέχνης, ζωγραφίζεις καὶ χορεύεις ἐξάίσια, ταῖς γλώσσαις τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων λαλεῖς τὸ ἡζύρω. Σοῦ λείπει ὅμως τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν, τὸ ἐξωραϊζόν ὅλα τὰ ἄλλα... δὲν ἔχεις ΑΓΑΠΗΝ. Ὡ! ἡ καρδία σου εἶνε νεκρά... δὲν ἀγαπᾷς κανένα... κανένα. Δὲν ἀγαπᾷς τὸν Θεόν, διότι, ἐξεύρω, εἶσαι ἄθεος· δὲν ἀγαπᾷς τὸ ὄνομά σου, διότι τὸ ἐκηλίδωσες διὰ τοῦ ἐγκλήματος πολ-